

2. neděle v mezidobí rok A (2026)

1. čtení - Iz 49,3.5-6

Dám tě národům jako světlo, aby se spása má rozšířila až do končin země.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin mi řekl: "Jsi mým Služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou." Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě utvořil Služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, (protože) Bůh můj je mou silou. Řekl mi (tedy): "Nestačí, že jsi mým Služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se má spása rozšířila až do končin země."

Mezizpěv – Žl 40,2+4ab.7-8a.8b-9.10

Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.

Pevně jsem doufal v Hospodina,
on se ke mně sklonil a vyslyšel mé volání.
Novou píseň vložil mi do úst,
chvalozpěv našemu Bohu.

V obětních darech si nelibuješ, Bože,
zato jsi mi otevřel uši.
Celopaly a smírné oběti nežádáš,
tehdy jsem řekl: "Hle, přicházím.

Ve svitku knihy je o mně psáno.
Rád splním tvou vůli, můj Bože,
tvůj zákon je vém nitru."

Spravedlnost jsem zvěstoval ve velkém shromáždění,
svým rtům jsem nebránil, ty to víš, Hospodine!

2. čtení – 1 Kor 1,1-3

Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše.

Začátek prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Pavel, z Boží vůle povolaný za apoštola Ježíše Krista, a bratr Sosthenes členům církevní obce v Korintě, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povoláni do stavu svatých, a také všem, kteří kdekoli vzývají jméno Pána Ježíše Krista, (Pána) svého i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Zpěv před evangeliem – Jan 1,14.12

Aleluja. Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi. Aleluja.

Evangelium – Jan 1,29-34

Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Na druhý den (Jan) viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: "Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: 'Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.' Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtit vodou, aby byl zjeven izraelskému národu." A Jan vydal svědectví: "Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtit vodou, mi řekl: 'Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem Svatým.' A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží."

Homilie

Drazí bratři a sestry, často si klademe otázku: Co nám dnes vlastně nejvíce chybí? Jsou to peníze? Jistota? Lepší vyhlídky do budoucna? Nebo snad politici, kteří by se skutečně starali o dobro lidí? Možná máme pocit, že potřebujeme lepší řečníky, charismatické osobnosti, více zábavy, více „show“. Když se však rozhlédneme kolem sebe, musíme si poctivě přiznat, že toho všeho máme až nadbytek. Slibů, slov, vystoupení i prázdných gest je dnes víc než dost.

Co nám však skutečně chybí, jsou svědkové. Ne ti, kteří jen mluví, ale ti, kteří svým životem dosvědčují Pravdu. Chybějí nám lidé jasní, čitelní, jednoznační. Lidé, u nichž není pochyb, na čem stojí. Lidé, kteří se nebojí být nepopulární, jít proti proudu, být považováni za staromódní, nepohodlné či nemodní – protože jejich měřítkem není mínění světa, ale věrnost Bohu a jeho pravdě.

Chybějí nám lidé, kteří se nestydí být věřící a spravedliví. Lidé, pro které „ano“ opravdu znamená ano a „ne“ znamená ne. A přiznejme si, že právě takové lidi dnes často nálepkujeme jako fanatiky, fundamentalisty, netolerantní či uzavřené. Proč? Protože nás jejich jednoznačnost zneklidňuje. Připomíná nám totiž, že víra není jen soukromý názor, ale způsob života, který klade nároky.

Často nemáme odvahu sloužit jedině Bohu. A právě tam, kde chybí tato odvaha, vstupuje pokušení. Přichází v podobě zdánlivě rozumných nabídek: kompromis, přizpůsobení se době, mlčení, abychom „nevycívali“, falešná jemnost, která se bojí nazvat pravdu pravdou, a politická korektnost, která umlčuje svědomí. To všechno může znít moudře a tolerantně, ale ve skutečnosti nás to odvádí od jasného svědectví.

Do tohoto světa zaznívá postava Jana Křtitele. Muže, o němž sám Ježíš říká, že byl nekompromisní a nebál se pravdy. Jan není diplomatem, není hercem ani řečníkem, který by se snažil zalíbit. Je svědkem. Ví, komu uvěřil, a proto může s naprostou jasností říci: „Já

vydávám svědectví, že on je Syn Boží.“ Nebojí se odporu, neleká se ohrožení, protože jeho oporu není lidské uznání, ale pravda o Kristu.

A nyní se musíme ptát sami sebe: Jsme i my svědky? Vydáváme svědectví o své víře svým životem? Nebo se spíše stydíme přiznat, že chceme žít poctivě, spravedlivě, pravdivě? Stydíme se říci, že Kristus je naším Mistrem a Pánem? Možná se bojíme, že to bude nepohodlné, že to bude něco stát, že se někomu znelibíme, že nebudeme „trendy“. A tak raději mlčíme.

A právě zde je třeba se zastavit a zamyslet. Není církev kritizována právě proto, že jí chybí jasní svědkové? Není Bůh přehlízen proto, že my sami jsme vlažní? Není církev „na indexu“ proto, že její členové místo aby byli solí země a světem světa, splývají s okolím a ztrácejí chut' i jas?

Bratři a sestry,
svět dnes nepotřebuje další sliby ani další řečníky. Potřebuje svědky.
Potřebuje nás – lidi, kteří se nebojí žít pravdu, i když to není pohodlné.
Prosme proto o odvahu, aby naše víra nebyla jen slovy, ale životem.
Abychom byli jasným znamením Kristovy přítomnosti ve světě. Amen.